

AŽ PO UŠI V MECHU

podle námětu

BÁRY VALECKÉ a FILIPA POŠIVAČE

napsala IVA K. JESTŘÁBOVÁ

ilustroval FILIP POŠIVAČ

Uprostřed hlubokého lesa, tam, kde se stromy rozestoupily, aby sluneční paprsky mohly proniknout až mezi lesní porost, stojí domeček Bertíka a Josefky. Na první pohled byste si ho možná ani nevšimli, vypadá totiž jako obyčejný, mechem porostlý kmen stromu, který se skácel k zemi dávno před tím, než jste byli na světě. Když ale přijdete blíž tak uvidíte, že z jedné vykotlané větve stoupá kouř. Pak už se stačí jen trochu ohnout a okýnky nahlédnout dovnitř.

Bertík a Josefka jsou dva malí trnkové, kteří v mechovišti bydlí už nějaký ten pátek a dohlízejí, aby tu vše fungovalo, jak má. Bertík má na starosti svítící houby, které v mechovišti mají namísto veřejného osvětlení. Že to přeci není v lese potřeba? To byste se divili, kolik lesních živočichů je v noci vzhůru! A nebýt Bertíka, který všechny houby večer poctivě rozsvěcí a ráno zase zhasíná, neviděli by si ani na špičku nosu a zakopli by o kdejakou šišku. Bert má navíc velkou mapu, ve které má každou houbu, každý trs trávy i každý kamínek pečlivě zakreslený a ví tak o všem, co se v mechovišti šustne.

A hele, Josefka! Právě na plotně připálila oběd.

Josefka se zas stará o haštěřivé muchomůrky, které rostou nedaleko jejich domečku. Dbá, aby měly klobouky vždycky parádně červené, korále z jarní rosy aby se jim třpytily, a hlavně aby jedna druhé nezáviděla, že má něco, co ta první ne. Občas má Josefka muchomůrčího brebentění tak plnou hlavu, že večer padne do křesla, zapne lesní rádio, dá si nohy nahoru a řekne: „Bertíku, dneska už nedělám vůbec nic!“ Pak se společně zaposlouchají do árií rusalcího sboru, Bert si zakresluje do své mapy a Josefka nakonec také vytáhne šitíčko, protože vždycky se najde nějaká muchomůrka, která potřebuje nový klobouk, když se jí ten starý už okoukal. Tak tam spolu sedí, dokud se jim nezačnou klížit oči a je čas odebrat se do postýlek.

